

Jacques de Vroomen

Tour of Duty

In tv-drama sneuvelt alleen aankomend talent

Op donderdagavond tussen acht en negen moet u mij niet bellen, want dan heb ik er geheid de stekker uitgetrokken. Op dat uur kijk ik iedere week naar *Tour of Duty*. Vietnam in wekelijkse afleveringen. Ik kijk altijd samen met mijn dochter van dertien. Ze heeft me overgehaald omdat met zijn tweeën naar de oorlog kijken veel gezelliger is dan op je eentje. Mijn dochter kijkt vanwege de leuke jongenskoppen, heeft ze onlangs op een zwak moment bekend. Ik, die van een omgekeerde sexuele richting ben, kijk gewoon vanwege de oorlog. Ja, begrijp me goed, ik heb als kind de Tweede Wereldoorlog meegemaakt en daarna als puber de politionele acties in wat voor mij nog altijd Nederlands-Indië heet. En waar je in je jeugd mee bent opgegroeid daar blijf je je leven lang toch een warm plekje voor in je hart reserveren. Ik heb het dus over de oorlog en *Tour of Duty* is het mooiste oorlogsdrama dat ik ooit in mijn leven heb gevolgd.

Ik noem bijvoorbeeld het beschavingsniveau van erin optredende Amerikaanse militairen. Neem nou een woorden als 'fuck' en 'shit', termen die zelfs Beatrix in dit land al bijna hardop dagelijks gebruikt. Maar niet die Amerikaanse guys. Die zijn, blank en zwart door elkaar, duidelijk allemaal van hogere komaf. In de aflevering van deze week volgden ze tussen de gevechten door zelfs literatuurlus. In zo'n houten militaire barak met voor de klas een Amerikaanse juf, speciaal overgevlogen om hen Shakespeare uit te leggen. En ik verzeker u dat het hartstikke druk was in de barak.

Toch is het niet op de eerste plaats het hoge beschavingsniveau dat mij iedere week naar mijn stoel voor de tv drijft. Er is een andere reden die nog zwaarder telt. In *Tour of Duty* wordt natuurlijk veel gevochten. Da's leuk maar wat vooral zo leuk is, is het overzichtelijke en voorspelbare karakter van het vechten in deze serie. Als je naar *De langste dag*, *De kanonnen van Navarone* of *Een brug te ver* kijkt -om eens wat vergelijkbaar spul te noemen- zit je natuurlijk ook met volle teugen van het geweld te genieten, maar de vreugde is toch ook vermengd met droefenis, zoals ze dat in Arnemuiden zeggen. Want hoe gaat het in een fijne oorlogsfilm? Er is een goeie en een kwaai partij. Niks daartussenin of van allebei een beetje. Misschien heb je wel van die films maar daar kijk ik nooit naar. Jouw partij zijn de goeien. Die gaan er

lekker tegenaan en winnen ook altijd maar je zit toch niet onbekommerd te genieten, omdat je affectief verbonden bent met jouw jongens en tot de aftiteling weet je nooit zeker of er toch niet een van de nobele karakters wordt afgeschoten. Tour of Duty maakt de oorlog tot zo'n ontspannend kijkgenot omdat je absoluut zeker weet dat jouw helden nooit ernstigs kan overkomen.

Neem bijvoorbeeld Steve, die sergeant waar ik helemaal weg van ben. Prachtig wat een inborst heeft die man of Joe, waar mijn dochter iedere week opnieuw van smelt. Die twee vechten altijd in de voorste linie maar ook bij de grootste bedreiging van Charly, zo heet de Vietcong onveranderlijk, weet je gegarandeerd dat het over drie kwartier weer eind goed, al goed is want de volgende week kan de serie niet zonder die twee jongens vervolgd worden en die kennis maakt het kijken echt een stuk leuker. In die serie sneuvelt gemiddeld één Amerikaan op honderd Vietnamezen. Maar nooit een van de vaste bezetting. Af en toe zie je wel eens een onbekend gezicht mee de rimboe in trekken. Dan weet je zeker dat ie er straks als lijk zal worden uitgedragen want de Vietcong schiet alleen op aankomend tv-talent. Met zo'n nieuweling heb je eigenlijk niks. Dus af en toe een dooie van jouw partij, dat kun je best hebben, dat richt z gezegd weinig emotionele schade aan.

"Meer Nederlands drama op de buis" zei onlangs een van de grootste denkers van deze eeuw: McKinsey. Wat dacht u van een serie over de oorlog in Nederlands-Indië volgens het recept van Tour of Duty? Één ding weet ik zeker. Op de uren dat die wordt uitgezonden hoeft u mij niet op te bellen.